

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2022, č. j. OAM-358/LE-LE05-LE05-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- I. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o azylu**“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalovaný podle něj nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy a nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive jej vyložil nesprávně a v rozporu se skutečností.
3. Následně žalobce konstatoval, že žalovaný pochybil, když mu neudělil humanitární azyl podle ustanovení § 14 zákona o azylu a rovněž odkázal na judikaturu týkající se správního uvážení a humanitárního azylu. Konkrétně se jednalo o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Azs 14/2011-132, ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, a ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004-79. Stejně tak odkázal i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42. Z této judikatury ve své žalobě obsáhle citoval. Posléze žalobce podotkl, že při použití správního uvážení je třeba zvolit i náležité a patřičné odůvodnění, v němž budou obsažena všechna hlediska a kritéria, k nimž správní orgán přihlédl, a uvedeny závěry, ke kterým dospěl. Dále odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 11. 1993, č. j. 6 A 99/92-50, a uvedl, že žalovaný nerefletoval závěry jím zmíněné judikatury, a že z napadeného rozhodnutí nelze dobře vysledovat úvahy a hodnocení ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele. Citoval pak i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55.
4. V této souvislosti žalobce uzavřel, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a že je potřeba, aby se žalovaný v dalším řízení s tímto ustanovením náležitě vypořádal. Připomněl také, že v rámci správního řízení uvedl, že na území České republiky má manželku a dcery, se kterými chce žít, a naopak ve Vietnamu již nemá nikoho. V případě návratu se rovněž bojí uvěznění. Dle názoru žalobce tedy zcela jednoznačně existuje důvod pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.
5. Dále žalobce namítl, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec relevantně nevypořádal s otázkou udělení doplňkové ochrany z důvodu upraveného v ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023). Podotkl, že v rámci správního řízení uvedl celou řadu důvodů, které odůvodňují udělení doplňkové ochrany. V důsledku jeho vycestování by podle něj došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života, a tedy by toto vycestování bylo v rozporu s ustanovením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). Znovu pak zopakoval, že v České republice má svoji rodinu a v domovském státu nikoho nemá.
6. Závěrem své žaloby tedy označil žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, pročež navrhl zdejšímu soudu, aby jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10. 1. 2023 nejprve shrnul obsah podané žaloby, podotkl, že žalobcem uplatněné námitky neprokazují porušení správního řádu nebo zákona o azylu, a odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Rovněž konstatoval, že napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné, a že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a objektivní informace. Zmínil také, že vycházel především z výpovědi žalobce a informací o zemi jeho původu, které jsou

- součástí spisového materiálu, a že žalobce měl možnost sdělit vše podstatné v průběhu pohovoru a byla mu dána i možnost seznámit se s podklady.
8. Dále žalovaný k žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu uvedl, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné a odkázal na jeho strany 4 a 5. Na nich jsou podle něj srozumitelně vyjádřeny úvahy, na jejichž základě neshledal v případě žalobce důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Existenci rodinných vazeb na území České republiky nelze dle názoru žalovaného považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu. Taktéž žalovaný připomněl, že neexistuje právní nárok na udělení humanitárního azylu. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
 9. Rovněž žalovaný zmínil, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu snahy nadále setrvat na území České republiky, kde pobývá jeho manželka a zletilé dcery, a též z ekonomických důvodů. Mezinárodní ochranu však podle žalovaného nelze zneužívat k řešení pobytových záležitostí.
 10. V souvislosti s žalobcem namítaným rozporům jeho vycestování s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se žalovaný vyjádřil tak, že případné vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky, neboť rodinné ani soukromé vazby nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Přitom poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Azs 5/2011-36. Současně opakovaně zdůraznil, že mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu na území České republiky ani k vyhýbání se správnímu vyhoštění. Dále pak citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57.
 11. Závěrem svého vyjádření navrhl žalovaný zdejšímu soudu, aby žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

12. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
14. Žalovanému byla dne 27. 10. 2022 doručena prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. V této žádosti žalobce zmínil, že přicestoval z důvodu turistiky a návštěvy dcery. Kvůli epidemii onemocnění COVID-19 však nelétala letadla do Vietnamu, vypršelo mu vízum a on tak zůstal v České republice nelegálně. Dále tvrdil, že pokud se nyní vrátí do Vietnamu, bude uvězněn.
15. Následně byl žalovaným vyrozuměn o konání úkonů v rámci řízení o jeho žádosti. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 10. 11. 2022, když mimo jiné sdělil, že je narozen X v obci X v provincii X ve Vietnamu, je státním příslušníkem X, etnické národnosti X, dorozumí se vietnamsky, je bez náboženského vyznání, nemá politické přesvědčení a s politikou nemá nic společného, je ženatý a má tři děti, přičemž dvě dcery žijí v České republice a syn žije ve Vietnamu. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl obec X. K průběhu cesty do České republiky se vyjádřil tak, že v únoru 2018 odletěl z Hanoje přímo do Prahy a od té doby je zde. Cestoval na základě českého turistického

víza, které získal díky pozvání od dcery. Předtím ve státech Evropské unie nepobýval a v České republice ani v jiných státech dosud nežádal ani o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž konstatoval, že jeho zdravotní stav je dobrý a nemá žádné zdravotní omezení ani zvláštní potřeby. Ohledně důvodů své žádosti žalobce uvedl, že žádá o azyl, protože v České republice žijí jeho dcery a manželka.

16. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 10. 11. 2022 za účasti tlumočnicka vietnamského jazyka žalobce výše uvedené skutečnosti blíže rozvedl. Konkrétně zopakoval, že po odjezdu z Vietnamu se tam již nikdy nevrátil, a že vycestoval na základě svého pasu a českého turistického víza. Doklady si vyřídil bez problémů běžným způsobem a potíže neměl ani při odjezdu. Do České republiky jel za rodinou na pozvání od dcery. Zmínil také, že by se vrátil do Vietnamu, ale kvůli epidemii to nešlo. Nyní si zde již zvykl a chtěl by zůstat s rodinou. Rovněž uvedl, že ve Vietnamu měl ekonomické problémy, nemá žádné vzdělání, pracoval jako námezdní dělník a vydělal si velmi málo peněz. To byly jediné problémy, které měl. Příbuzní mu proto pomohli dostat dceru do České republiky a postupně za ní mohla přijet jeho druhá dcera, manželka a nakonec on sám. Dále sdělil, že ve Vietnamu nebyl nikdy trestně stíhaný, a že by zde chtěl zůstat, aby mohl být se svou rodinou. Na otázku žalovaného ohledně obav z uvěznění, odpověděl, že se bojí, že by mu ve Vietnamu hrozila pokuta, protože překročil povolenou dobu pobytu a byl zde ve vězení. K dotazu, proč si to myslí, uvedl, že neví a nerozumí tomu, a že zde má rodinu. Potvrdil, že se pokuty nebo uvěznění ve skutečnosti neobává, a že mu to poradil spoluvězeň, který mu pomáhal psát žádost. Znovu také zmínil, že v České republice chce zůstat kvůli rodině, a výslovně sdělil, že ve Vietnamu se ničeho neobává, ale v případě návratu by na tom byl stejně jako před odjezdem a měl by málo peněz. Taktéž vypověděl, že jeho manželka a dcery jsou v České republice legálně. Dcery pracují v gastronomii a manželka se stará o vnoučata, přičemž ji dcery živí. Dále podotkl, že manželka přijela do České republiky společně s ním a popravdě je zde stejně jako on nelegálně, nicméně ji nechytily, protože byla doma a nikam nechodila. Závěrem pohovoru již nechtěl nic uvést ani doložit na podporu svých tvrzení žádné dokumenty.
17. Žalovaný si za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany opatřil i písemné materiály obsahující informace o zemi původu žalobce. Konkrétně se jednalo o písemný materiál ze dne 14. 6. 2022 označený jako „Vietnam, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, Stav: červen 2022“. Z tohoto písemného materiálu se podávají informace o politické situaci, ratifikaci mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, mučení, trestu smrti, možnosti vycestování a návratu do vlasti, spolupráci s UNHCR, azylovém systému a aktivních vojenských konfliktech. Rovněž si žalovaný opatřil i písemný materiál označený jako „Přehled údajů o zemi za rok 2021, Vietnam“, který byl překladem materiálu publikovaného v červenci 2022 Mezinárodní organizací pro migraci (IOM). V tomto písemném materiálu jsou mimo jiné obsaženy informace o zdravotní péči, trhu práce, bydlení, sociální péči a vzdělávacím systému ve Vietnamu a o jejich dostupnosti pro navrátilce. Dále byl ve správním spisu založen i písemný materiál označený jako „Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Vietnam“, který byl překladem informace australské vlády z 11. 1. 2022. Z tohoto písemného materiálu se kromě dalšího podávají i informace o zacházení s navrátilci ve Vietnamu.

18. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný umožnil žalobci, aby se seznámil s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 18. 11. 2022 pak vyplývá, že žalobce se nechtěl s podklady rozhodnutí seznámit ani se se k nim vyjádřit či navrhnout jejich doplnění. Rovněž nechtěl uvést žádné další skutečnosti nebo informace, které by měl žalovaný vzít při posouzení žádosti v potaz.
19. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, s nímž byl žalobce seznámen ve vietnamském jazyce dne 29. 11. 2022 a stejného dne si převzal i originální výtisk tohoto rozhodnutí, což vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 29. 11. 2022.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
21. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
22. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
23. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
24. Podle ustanovení čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.*
25. Podle ustanovení čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *nemůže státní orgán do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
26. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve vztahu k ustanovení § 14 zákona o azylu. Taktéž s odkazem na pobyt své manželky a dcer na území České republiky a strach z uvěznění ve Vietnamu uvedl, že je zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu. K tomu zdejší soud předně poukazuje na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, citované ostatně i žalobcem v podané žalobě, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že „ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení.“ (Srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 5 Azs 378/2019-32, či ze dne 14. 9. 2021, č. j. 4 Azs 78/2021-30). Na udělení humanitárního azylu tedy není právní nárok a posouzení možných důvodů pro jeho udělení je otázkou správního uvážení (viz např. žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, případně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2022, č. j. 5 Azs 70/2020-103, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 Azs 66/2017-28).
27. V této souvislosti je však vhodné zmínit i závěry dovozené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „Vzhledem ke kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení v § 14 zákona o azylu musí stěžovatel nejdříve interpretovat neurčitý právní pojem „případu hodného zvláštního zřetele“ a posoudit jeho naplnění v konkrétní věci. Pokud dojde k závěru, že je tento pojem naplněn, provede správní uvážení, jak mu ukládá zákon, při němž vybere jednu ze dvou alternativ rozhodnutí - udělení či neudělení humanitárního azylu. Naopak, jestliže se o případ hodný zvláštního zřetele v konkrétní věci nejedná, není dán prostor pro jakoukoliv úvahu správního orgánu a azyl z humanitárního důvodu udělen být nemůže.“
28. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nevyhodnotil případ žalobce jako hodný zvláštního zřetele. Zabýval se přitom zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl také k jeho věku a zdravotnímu stavu. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje. Žalobce totiž jako jediný důvod své žádosti uváděl, že v České republice žije jeho manželka a dcery, když strach z uvěznění ve Vietnamu v průběhu pohovoru sám popřel. Existenci rodinných vazeb na území České republiky však nelze samu o sobě (bez přistoupení dalších významných okolností) považovat za případ hodný zvláštního zřetele, a tedy důvod pro udělení humanitárního azylu, jak ostatně správně podotkl i žalovaný. V tomto ohledu lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené např. v jeho rozsudku ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, bodě 9 rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, bodě 14 usnesení ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29, nebo bodech 12 a 13 usnesení ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 Azs 5/2021-54. Pro úplnost zdejší soud doplňuje, že za důvod hodný zvláštního zřetele nelze považovat ani špatnou ekonomickou situaci žalobce, tedy skutečnost, že si v zemi původu vydělá málo peněz (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, a ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2021, č. j. 4 Azs 78/2021-30).
29. Žalovaný své závěry týkající se neudělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu v napadeném rozhodnutí taktéž náležitě odůvodnil, když uvedl, jakými okolnostmi se v tomto ohledu zabýval a rovněž vysvětlil, proč není případ žalobce případem hodným zvláštního zřetele, k čemuž odkázal i na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud tedy napadené rozhodnutí v části týkající se humanitárního azylu nepřezkoumatelným neshledal, neboť z něj bylo možné dovodit, na základě jakého skutkového stavu a právního posouzení dospěl žalovaný k závěru o neudělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, stejně jako to, jakými

- úvahami byl při tomto rozhodování veden. Výše uvedené námitky žalobce tak zdejší soud posoudil jako nedůvodné.
30. Dále žalobce v podané žalobě namítal, že mu měla být udělena doplňková ochrana z důvodu upraveného v ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023), neboť jeho vycestování by bylo v rozporu s ustanovením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ani tato námitka však není důvodná. V tomto ohledu zdejší soud předně podotýká, že problematika zásahu do soukromého a rodinného života v souvislosti s případným udělením doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) již byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně řešena. Lze zmínit kupř. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince.“ Dále Nejvyšší správní soud upřesnil, že „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil.“
31. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, pak „ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94, <http://echr.coe.int>.) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98).“
32. Rovněž je vhodné odkázat i na usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 84/2015-24, ve kterém Nejvyšší správní soud shrnul: „Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, a ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92). Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu.“ (Viz též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016-25, ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 Azs 189/2019-37, ze dne 9.

9. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-55, ze dne 24. 2. 2022, č. j. 2 Azs 174/2021-65, nebo ze dne 29. 5. 2023, č. j. 9 Azs 84/2023-28.)
33. Aby tedy bylo možné považovat zásah do soukromého a rodinného života cizince způsobený jeho vycestováním do země původu za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, bylo by nutné, aby byl takový zásah nepřiměřeným. V případě žalobce ovšem tento zásah za nepřiměřený považovat nelze, jak ostatně správně dovodil v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Žalobce totiž v průběhu správního řízení neuvedl žádný důvod, pro který by bylo možné považovat okolnosti jeho případu za výjimečné. Tvrdil pouze to, že na území České republiky žijí jeho zletilé dcery a manželka (která zde navíc pobývá neoprávněně), s nimiž by zde rád zůstal. Vztah s manželkou a zletilými dětmi žijícími na území České republiky však nelze bez dalších mimořádných podmínek považovat za natolik výjimečnou okolnost, aby odůvodnila závěr o tom, že již samotné vycestování žalobce do země původu bude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 9 Azs 226/2020-60, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2013, č. j. 5 Azs 9/2012-64, či ze dne 28. 4. 2021, č. j. 4 Azs 401/2020-28). V rámci řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany navíc nebyly zjištěny ani žádné skutečnosti, které by žalobci a jeho rodině případně bránily vést jejich soukromý a rodinný život v zemi původu (k tomu srov. také např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 137/2018-55, ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 89/2018-37, nebo ze dne 24. 2. 2022, č. j. 2 Azs 174/2021-65).
34. Lze tak uzavřít, že zásah do soukromého a rodinného života způsobený žalobcovým případným vycestováním do země původu nedosáhne intenzity vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (ve znění účinném do 30. 6. 2023) a neodůvodňuje proto udělení doplňkové ochrany.
35. Co se pak týče zcela obecné námitky žalobce, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, má zdejší soud za to, že žalovaný právě naopak vyšel z řádně zjištěného skutkového stavu, když žalobci umožnil sdělit veškeré skutečnosti týkající se jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a taktéž si opatřil i dostatečné množství informací o zemi jeho původu. Žalobce přitom v podané žalobě nijak nespecifikuje, v čem konkrétně pochybení žalovaného v tomto ohledu spatřuje a omezil se tedy toliko na prosté konstatování tohoto pochybení bez další argumentace. Pro úplnost považuje zdejší soud za nutné podotknout, že je především na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby uvedl konkrétní skutečnosti, na základě kterých by jeho žádosti mělo být vyhověno. Není tedy bez dalšího povinností správního orgánu zjišťovat (domýšlet) konkrétní žadatelem neuvedené aspekty jeho azylového příběhu a posléze k nim činit skutková zjištění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 Azs 237/2017-30).

VII. Závěr a náklady řízení

36. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve

věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 10. října 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce